

F. t. l. om strafforfølgning vedr. krigsforbrydelser i det tidligere Jugoslavien

Udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a-c, indeholder visse undtagelser fra denne regel. Således kan justitsministeren efter udleveringslovens § 10, nr. 1, litra a, jf. § 20, efter anmodning tillade, at en person, der er udleveret, underkastes strafforfølgning eller straf fuldbyrdelse eller udleveres videre til tredjeland for en anden strafbar handling begået før udleveringen end den, den pågældende er udleveret for. En sådan tilladelse kan kun meddeles, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted efter udleveringslovens regler.

Efter statuttens art. 18, stk. 4, og 19, stk. 2, samt 20, stk. 2, må det antages, at der i forbindelse med tribunalets udleveringsbegæring foreligger en sigtelse eller tiltale («indictment»), der indeholder en forholdsvis præcis beskrivelse af den eller de strafbare handlinger og de anvendelige straffebestemmelser, der efter statuten danner grundlag for udleveringen. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at der efter udleveringen under strafforfølningen ved tribunalet fremkommer oplysninger om andre strafbare forhold begået forud for udleveringen. Udlevering til tribunalet kan næppe – med henblik på at tage højde for sådanne tilfælde - betinges af et generelt forbehold om f.eks. de danske myndigheders tilladelse til at udvide tiltalen ved tribunalet svarende til udleveringslovens ordning.

Udgangspunktet efter statuten er som tidligere nævnt, at tribunalets beslutning om anholdelse medfører en ubetinget udleveringspligt, og der kan næppe af statuten udledes nogen bestemmelse, hvorefter den, der udleveres, kan påberåbe sig en berettiget forventning om kun at blive draget til ansvar for de forbrydelser, der er nævnt i den tiltale, der danner grundlag for udleveringen.

Derimod kan statuten ikke antages at udelukke, at udleveringslovens ordning med hensyn til videre udlevering til tredjeland med henblik på retsforfølgning for andre lovovertrædelser opretholdes. Formålet med statuten er således kun, at der ved tribunalet kan gøres udtømmende op med de krigsforbrydelser, der er begået i det tidligere Jugoslavien siden 1. januar 1991.

5.1.7. I udleveringslovens kapitel 3 er der fastsat regler om behandlingen af sager om udlevering. Der er i § 13 hjemmel til at sikre udleveringen gennem beslaglæggelse, ransagning, anholdelse og fængsling efter retsplejelovens regler i samme omfang som i sager vedrørende lovovertrædelser af tilsvarende art, der forfølges her i landet.

Lovligheden af justitsministerens beslutning om udlevering er efter lovens § 16 undergivet adgang til domstolsprøvelse. Indbringelse af beslutningen om

udlevering for retten har opsættende virkning. Udlevering kan således først ske, når beslutningen er fundet lovlig ved endelig retskendelse, jf. udleveringslovens § 17, stk. 1.

Med henblik på at sikre udleveringens gennemførelse er der i § 17, stk. 3, hjemmel til at iværksætte anholdelse og fængsling efter retsplejelovens regler. Fængsling i medfør af denne bestemmelse skal som udgangspunkt ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden 30 dage efter udløbet af klagefristen eller endelig retskendelse.

I en sag om udlevering til strafforfølgning ved tribunalet kan der næppe foretages en prøvelse svarende til den i sig selv noget begrænsede domstolsprøvelse efter udleveringsloven, f.eks. af de beviser, der danner grundlag for udleveringsbegæringen, idet tribunalet må antages under behandlingen af spørgsmålet om udlevering at have foretaget en sådan prøvelse af udleveringsgrundlaget.

Det kan imidlertid ikke antages, at statuttens ordning udelukker, at der ved nationale domstole efter vedkommendes begæring foretages en vis, begrænset prøvelse af udleveringsgrundlaget bl.a. med henblik på at sikre, at den, der begæres udleveret, er rette vedkommende. Der må i den forbindelse kunne tillægges begæringen om domstolsprøvelse opsættende virkning for tribunalets udleveringsbegæring.

5.1.8. Efter udleveringslovens § 19 kan der foretages beslaglæggelse, ransagning, anholdelse og fængsling i tilfælde, hvor en person er efterlyst af myndighederne i en fremmed stat som sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, der må antages at kunne begrunde udlevering efter udleveringsloven. De nævnte foranstaltninger skal som udgangspunkt ophæves, såfremt anmodning om udlevering ikke er modtaget senest 30 dage efter anholdelsen. Denne bestemmelse svarer i det væsentlige til art. 16 i den europæiske udleveringskonvention.

Der er ikke i statuten for tribunalet noget udtrykkeligt krav om, at medlemsstaterne i lovgivningen skal sikre, at der alene på grundlag af en efterlysning skal kunne iværksættes anholdelse eller fængsling ad modum den europæiske udleveringskonventions art. 16. På den anden side er opregningen i statuttens art. 29 om staternes forpligtelser til at samarbejde med tribunalet næppe udtømmende. En ordning svarende til udleveringslovens § 19 i forhold til tribunalet kan næppe antages at støde på betænkeligheder. Det må herved tages i betragtning, at den prøvelse, der skal danne grundlag for f.eks. en beslutning om frihedsberøvelse, i sagens natur må blive mere omfattende end ellers, da der på dette tids-